

M-346I LAVI ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΠΤΗΣΗ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015 € 6 • ΤΥΧΟΣ 345

& Διάστημα

25 ΧΡΟΝΙΑ 332M

ΘΕΛΗΣΗ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ!

MIRAGE 2000EGM

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΝΕΟ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

**AERONAVALE
RAFALE M F4**
ΣΕ ΠΟΡΕΙΑ AESA

EAGLE AGGRESSORS ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ «ΚΟΚΚΙΝΟΥΣ» ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΠΤΗΣΕΩΝ 2014 ΚΑΙ ΟΜΟΣ ΟΙ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΕΣ!

☐ ΒΑΡ: FALCON & HORNET ΠΛΑΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΛΤΙΚΗ ☐ ΜΙΝΟΥΣΤΑΗ: ΠΕΤΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΕ ΣΤΗΝ ΑΪΤΗ

☐ DASSAULT FALCON 8X: ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ ☐ IRAN-140: ΙΡΑΝΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ





Nellis AFB, 57 ATG, 65 AGRS

Το τέλος των Eagle σε ρόλο Aggressor

Η αεροπορική βάση Nellis έχει συνδέσει το όνομά της με τις Μοίρες εχθρικής απεικόνισης Aggressors από τη δεκαετία του 70, με τη συμμετοχή τους σε ασκήσεις Red Flag, εκπαιδεύοντας χειριστές με ρεαλιστική εξομίωση εχθρικών απειλών. Στις μέρες μας, δύο από αυτές τις Μοίρες, οι 64 και 65 Aggressor Squadron (AGRS), υπό τη σκέπη του 57 Adversary Tactics Group, αποτελούν μια κλειστή κοινότητα της USAF, με κύριο αντικείμενο την ανάπτυξη και την εφαρμογή εχθρικών τακτικών στην εκπαίδευση εναερίου αγώνα. Δεδομένης της πρόσφατης απόφασης αναστολής της λειτουργίας της 65ης AGRS, ο χρόνος των μαχητικών F-15C/D Eagle σε ρόλο Aggressors άρχισε ήδη να μετράει αντίστροφα.

Του Απόλλωνα Γ. Λεονταρίτη. Με τη συνεργασία των Rens van Rijn & Dennis Vink/PHODOCU. Φωτογραφίες USAF, Steven Velinsky

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τα 7 εναπομείναντα F-15C Eagle της 65 Μοίρας AGRS έχουν μεταφερθεί στη δύναμη της μοναδικής πλέον Μοίρας Aggressors στη Nellis, σηματοδοτώντας το τέλος μιας ολόκληρης εποχής που ξεκίνησε το 1968 στους ουρανούς του Βόρειου Βιετνάμ. Απέναντι στην απειλή των μικρών και ευέλικτων MiG-17 και MiG-21 της βορειοβιετναμικής αεροπορίας, η υστέρηση σε εκπαίδευση τακτικών κλειστής αερομαχίας σε συνδυασμό με τα μεγαλύτερα και λιγότερο ευέλικτα αμερικανικά αεροσκάφη (F-105, F-4B/C/D) οδήγησαν στη σύσταση ειδικού προγράμματος εκπαίδευσης για την ανατροπή της δυσμενούς κατάστασης. Πρώτο το Αμερικανικό Ναυτικό (USN) συγκρότησε ειδικό Σχολείο για εκπαίδευση σε κλειστές αερομαχίες DACT (Dissimilar Air Combat Training), με σκοπό τη βελτίωση του επιπέδου των ικανοτήτων των ιπταμένων του απέναντι σε διαφορετικούς τύπους μαχητικών. Το γνωστό σε όλους μας «Top Gun» ξεκίνησε να παρέχει εντατική εκπαίδευση, χρησιμοποιώντας τα μικρά και ευέλικτα A-4 Skyhawk σε ρόλο προσομοίωσης MiG-17 και εν συνεχεία τα F-5E/F Tiger σε ρόλο MiG-21.

Η αξία της εκπαίδευσης DACT είχε τόσο επιτυχία που οδήγησε την USAF στη συγκρότηση της 64 FWS (Fighter Weapons Squadron) τον Οκτώβριο του 1972, άμεσα υπαγόμενης στο Κέντρο Τακτικής και Όπλων (Tactical Fighter Weapons Center, TFWS) με έδρα τη Nellis AFB. Η Μοίρα χρησιμοποίησε διακεκριμένους βετεράνους χειριστές με εμπειρία στον πόλεμο του Βιετνάμ, στους οποίους ανέθεσε την εξομίωση σοβιετικών τακτικών με τη χρήση των δικινητήριων T-38A Talon. Αρχικά η μονάδα πραγματοποιούσε περιodes σε διάφορες βάσεις προκειμένου να υλοποιηθεί εκπαίδευση DACT σε Μοίρες μαχητικών της USAF, αλλά σύντομα έγινε σαφές ότι απαιτούνταν ένα μονιμότερο πλαίσιο εκπαιδευτικής δραστηριότητας,

όπου πιλότοι και χειριστές οπλικών συστημάτων θα ανέπτυσαν περαιτέρω τις ικανότητές τους.

Πάνω σ' αυτό το σκεπτικό βασίστηκε η συγκρότηση της διάσημης άσκησης «Red Flag», που διοργανώθηκε για πρώτη φορά τον Νοέμβριο του 1975 από το 4440 TFTG (Tactical Fighter Training Group). Καθένας από τους συμμετέχοντες χειριστές πέταξε 10 εξόδους στο πλαίσιο ρεαλιστικών σεναρίων, που περιλάμβαναν για πρώτη φορά την αντιμετώπιση μαχητικών Aggressors και επίγειων συστημάτων και εξομοίωναν πυραυλικές συστοιχίες αεράμυνας SAM. Το πλέον σημαντικό μέρος της εκπαίδευσης ήταν η αναλυτική απεικόνιση με τους εκπαιδευτές που αποτελούσαν την «Ερυθρή» Ομάδα και με τους «Κυανούς» που περνούσαν το συγκεκριμένο πρόγραμμα να είναι οι εκπαιδευόμενοι χειριστές των Μοιρών της USAF. Όλα αυτά που ακούγονται κοινότοπα στις μέρες μας αποτέλεσαν μια μικρή «επανάσταση» στην τυποποιημένη μέχρι τότε εκπαίδευση πιλότων και έθεσαν τις βάσεις για το δόγμα αεροπορικής εκπαίδευσης και δράσης που υλοποιείται σήμερα από την USAF, αλλά και τις περισσότερες αεροπορίες στους κόλπους του NATO.

Η έλευση των Tiger

Η μεγάλη ώθηση στο πρόγραμμα εκπαίδευσης με τους Aggressors ήρθε το 1975, επειδή με την κατάρρευση του Ν. Βιετνάμ και τη λήξη του πολέμου μια παρτίδα μαχητικών F-5E Tiger II, που προοριζόταν για την αεροπορία της ασιατικής χώρας, έμεινε στα αζήτητα. Ο τύπος «ταίριαζε γάντι» στις απαιτήσεις των Μοιρών Aggressors για ένα αεροσκάφος που θα εξομοίωνε τη βασική αεροπορική



Αν και η φωτογραφία είναι παλαιότερη, η συρρίκνωση των Μοιρών Aggressors οδήγησε στη συγχώνευση των δύο τύπων και τελικά στην απόσυρση των F-15 από τα καθήκοντα εχθρικής απεικόνισης.

απειλή της περιόδου εκείνης (MiG-21) και έτσι τα πλεονασματικά μαχητικά μοιράστηκαν στη USAF και το USN.

Η 65 FWS ήταν η πρώτη Μοίρα στην αεροπορική βάση Nellis που μετέπεσε σε μαχητικά F-5 τον Οκτώβριο του 1975, ενώ ακολούθησε και η 64 FWS που παρέδωσε τον Απρίλιο του 1976 τα T-38 που πετούσε μέχρι τότε. Ταυτόχρονα, οι αμερικανικές αεροπορικές δυνάμεις στην Ευρώπη (USAFE) ενεργοποίησαν την 527 TFTAS (Tactical Fighter Training Aggressor Squadron) στη βάση RAF Alconbury, επίσης με μαχητικά F-5E. Έναν χρόνο αργότερα ενεργοποιήθηκε η 26 TFTAS στην αεροπορική βάση Clark στις Φιλιππίνες υπαγόμενη στις αεροπορικές δυνάμεις Ειρηνικού (PACAF).

Κοινό χαρακτηριστικό και των τεσσάρων Μοιρών ήταν οι εντυπωσιακές παραλληλαγές που «φόρεσαν» τα αεροσκάφη τους καθιστώντας τα άμεσα διακριτά από τα υπόλοιπα μαχητικά της Αεροπορίας, ώστε να προσομοιώνουν και οπτικά τα σοβιετικά μαχητικά των χωρών του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Η καθιέρωση των κόκκινων «σοβιετικών» αστεριών στο κάθετο σταθερό και του διηρήφιου αριθμού στο ρύγχος ολοκληρώσε τη μεταμόρφωση των F-5E/F, ενώ αλληλαγές έγιναν και στις ονομασίες των Μοιρών, που από το 1983 ονομάστηκαν «Aggressor Squadrons» (AS).

«Red» Fighting Falcons

Έπειτα από μια δεκαετία έντονης χρήσης στον απαιτητικό τους ρόλο, τα F-5 άρχισαν να παρουσιάζουν σημάδια κόπωσης. Αν και εξαιρετικά αξιόπιστα, η χρήση τους σε περιβάλλον υψηλών G κατά τη διάρκεια ελιγμών - που κατά κανόνα πραγματοποιούσαν πολλές φορές σε κάθε έξοδο - είχε ως αποτέλεσμα την εμφάνιση δομικών ρωγμών που, για να αναμετωπιστούν, θα έπρεπε αρχικά να επιβληθεί περιορισμός στον πτητικό φάκελο και στη συνέχεια ένα πολυδύναμο πρόγραμμα δομικής αναβάθμισης, που σύμφωνα με εκτιμήσεις θα άγγιζε το ένα δισεκατομμύριο δολάρια. Επιπλέον, η εμφάνι-

Μέχρι και τον Μάρτιο του 2015 τα F-15 θα υπηρετούν με την 364 AGRS, για να αφήσουν στη συνέχεια τη σκηνή των Aggressors.



ση νεότερων σοβιετικών μαχητικών με υψηλότερες επιδόσεις επέβαλλε πλέον την αναζήτηση ενός νέου τύπου που θα κάλυπτε τις απαιτήσεις των Aggressors. Τελικά το 1988 η επιλογή του F-16C Fighting Falcon οδήγησε στη σταδιακή μετάβαση των χειριστών του 64 AS στον τύπο, με αμέσως επόμενους τους πιλότους του 527 AS. Η διαδικασία όμως δεν ολοκληρώθηκε σύμφωνα με τον αρχικό σχεδιασμό, καθώς περιορισμοί στα διαθέσιμα κονδύλια σε συνδυασμό με τη λήξη του Ψυχρού Πολέμου καθυστέρησαν τη μετάπτωση των 26 AS και 65 AS σε F-16, με αποτέλεσμα η USAF να διαλύσει τη δεύτερη στις 7 Απριλίου του 1989. Μέχρι το τέλος της χρονιάς τα πράγματα για τους Aggressors χειροτέρεψαν ακόμη περισσότερο, καθώς η ηγεσία της Αμερικανικής Αεροπορίας αποφάσισε τη διακοπή της λειτουργίας και των τριών Μοιρών που απέμειναν. Ήταν η απόφαση που «καρτοτόμησε» κυριολεκτικά την υπόσταση της επίλεκτης αυτής κοινότητας με μια μοναδική εξαίρεση: αεροσκάφη και προσωπικό του 64 AS ενσωματώθηκαν στο 4440 TFTG (Tactical Fighter Training Group) με αποστολή τη διεξαγωγή της άσκησης «Red Flag», διασώζοντας έτσι την υπόσταση των Aggressors που μετατράπηκαν όμως σε «σκιά» του παλιού τους εαυτού. Όχι όμως για πολύ...

Eagle Aggressors

Το 1991 οι εξελίξεις για τους Aggressors άρχισαν και πάλι να είναι ραγδαίες, καθώς το 4440 TFTG μετονομάστηκε το 1991 σε 414 CTS (Composite Training Squadron), υπαγόμενο στο 57 OG (Operations Group). Κάπου εκεί το πρόγραμμα των Aggressors... «αναδύθηκε» από τις στάχτες του, αφού τα F-16 που προορίζονταν γι' αυτόν τον ρόλο εντάχθηκαν τον Οκτώβριο του 2003 στο νεοσυσταθέν 64 AGRS (Aggressor Squadron).

Σημείο καμπίς στην «ανάσταση» των Μοιρών Ag-



Απογείωση F-15 στα πλαίσια άσκησης Red Flag. Προσέξτε τον AIM-9X, ενώ η κάσκα JHMCS του χειριστή μόλις που διακρίνεται.

gressor ήταν η επακόλουθη αναδιοργάνωση του 414 CTS, το οποίο υπό το βάρος των αυξημένων υποχρεώσεων και του φόρτου εργασίας για τη διοργάνωση της -ολοένα επεκτεινόμενης- Red Flag, αναγκάστηκε να διακόψει την πτητική δραστηριότητα για να επικεντρωθεί στο κομμάτι της οργάνωσης και σχεδιασμού σεναρίων της άσκησης.

Ως εκ τούτου η 64 AGRS με τα F-16C που διέθετε, μεταφέρθηκε εκ νέου υπό τη διοίκηση του 57 (ATG Adversary Tactics Group) τον Ιούλιο του 2005. Όμως με δεδομένες τις πιεστικές ανάγκες εκπαίδευσης αυτής της μορφής, η USAF αποφάσισε την ενεργοποίηση και της 65 AGRS.

Η εξέλιξη αυτή έδωσε την ευκαιρία στους Aggressors να ανέβουν «επίπεδο» εγκαινιάζοντας μια νέα περίοδο στην ιστορία τους. Με τη συνεπακόλουθη εξέλιξη της απειλής από προηγμένους τύπους μαχητικών, αποφασίστηκε η νέα Μοίρα να παραλάβει μαχητικά F-15C Eagle που επιλέχθηκαν για να προσομοιώνουν τα νεότερα και πιο ικανά ρωσικά μαχητικά της κατηγορίας του Su-27/Su-30. Με τον τρόπο αυτόν τα Eagle των Aggressors άρχισαν με τη σειρά τους να δέχονται, για πρώτη φορά στην καριέρα του τύπου, εντυπωσια-

κές νέες παραλληλαγές σε μπλε (Flanker Pattern) και καφέ ερήμου (Desert Scheme), ξεφεύγοντας από το τετριμμένο γκρι που «φοράνε» τα F-15 των τακτικών Μοιρών της USAF.

Στις δύο Μοίρες Aggressors ήρθε τελικά να προστεθεί και μια τρίτη με σκοπό την κάλυψη των απαιτήσεων εχθρικής απεικόνισης στο πλαίσιο της άσκησης «Cope Thunder», με επίκεντρο τη βάση Eielson AFB στην Αλάσκα. Η τελευταία, που διενεργούνταν κυρίως για την εκπαίδευση των Μοιρών της PACAF από τις αρχές της δεκαετίας του 90, άρχισε και αυτή να διογκώνεται σε αριθμό συμμετοχών (συμπεριλαμβανομένων και ξένων αεροποριών) και ρόλους, όπως έγινε αντίστοιχα και με τη Red Flag. Έτσι, το 2006 έλαβε τελικά την ονομασία «Red Flag Alaska» και σταδιακά η USAF οδηγήθηκε στην απόφαση σύστασης μιας μόνιμης Μοίρας Aggressors με έδρα την Eielson AFB, που αντικατέστησε το καθεστώς της εκ περιτροπής μεταστάθμευσης αεροσκαφών Aggressors από τη Nellis. Τον Αύγουστο του 2007 λοιπόν γεννήθηκε η 18 AGRS με μαχητικά F-16C/D προερχόμενα από το 18 FS (Fighter Squadron), που άλλαξαν αποστολή και ανέλαβαν τον ρόλο Aggressors.

Η απαίτηση για την προσομοίωση ρωσικών μαχητικών υψηλών επιδόσεων δημιούργησε τα «Red» Fighting Falcon.





Στις Μοίρες Aggressors ήρθε τελικά να προστεθεί και μία με σκοπό την κάλυψη των απαιτήσεων εκθρικής απεικόνισης με επίκεντρο τη βάση Eielson AFB στην Αλάσκα.

Οι προδιαγραφές

Η σημερινή μορφή των Aggressors έχει σημαντικές διαφορές από τότε που στελεχώθηκαν οι πρώτες Μοίρες στις αρχές της δεκαετίας του 70 από ομάδες βετεράνων χειριστών του Βιετνάμ. Στις μέρες μας, οι απαιτήσεις για όσους επιθυμούν να πετάξουν με Μοίρα Aggressors της USAF προϋποθέτει προϋπηρεσία σε μονάδα πρώτης γραμμής, ώστε αυτοί που έρχονται για να αναλάβουν τον ειδικό ρόλο των «Ερυθρών» πιλότων, να είναι ήδη πιστοποιημένοι αρχηγοί Σχηματισμού Τετράδας. Πολλοί από αυτούς είναι πιστοποιημένοι Αρχηγοί Αποστολής και έτσι έχουν τη δυνατότητα να ηγηθούν ενός σχηματισμού αεροσκαφών στο πλαίσιο ενός «πολεμικού σεναρίου» που υλοποιείται στη Red Flag. Τα δεδομένα αυτά ισχύουν τόσο για χειριστές F-16 όσο και F-15, αν και υπάρχουν κάποιες διαφοροποιήσεις. Για παράδειγμα, οι περισσότεροι πιλότοι σε F-15 έχουν κυρίως εμπειρία σε ρόλο αέρος-αέρος, καθώς τα Eagle χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για αεροπορική υπεροχή στην USAF. Αντιθέτως

οι χειριστές των F-16 διαθέτουν σημαντική εμπειρία και σε αποστολές αέρος-εδάφους λόγω του διπλού ρόλου που τυπικά έχουν όλοι οι Μοίρες εφοδιασμένες με Fighting Falcon.

Το 57 ATG χρησιμοποιεί το εύρος της εμπειρίας αυτής προς όφελος της εκπαίδευσης, ώστε οι εκπαιδευτές να είναι σε θέση να κατανοήσουν καλύτερα τις επιδιώξεις του «Κυανού» πακέτου με το οποίο θα βρεθούν αντιμέτωποι στον αέρα. Έτσι μπορούν να προσφέρουν -ανάλογα με την περίπτωση- την καλύτερη δυνατή εκπαίδευση στους «Κυανούς» χειριστές. Η διαδικασία που χρειάζεται για να κερδίσει κάποιος μια θέση στους Aggressors δεν περιλαμβάνει απευθείας αίτηση του ενδιαφερομένου. Συνήθως οι χειριστές της USAF έχουν τη δυνατότητα να συμπληρώσουν μια φόρμα «επιθυμητών μονάδων» για την επόμενη μετάθεσή τους, οι οποίες προωθούνται από τον Διοικητή της κάθε Μονάδας στο Κέντρο Προσωπικού AFPC (Air Force Personnel Center) στο Σαν Αντόνιο του Τέξας. Τα δεδομένα αξιολογούνται με βάση τις επιθυμίες του προσωπικού σε συνάρτηση με τις «ανοικτές» θέσεις και τις ανάγκες της υπηρεσίας... που έχουν πάντα τον πρώτο λόγο. Όταν κάποιος χειριστής επιλεγεί να ενταχθεί στους Aggressors, παρουσιάζεται στο 57 ATG και εντάσσεται σε εσωτερικό πρόγραμμα εκπαίδευσης 2-6 μηνών, διάρκεια που εξαρτάται από την πρότερη εμπειρία

Άποψη της παραλλαγής «Splinter» που «φορέθηκε» το 2011 για τη ρεαλιστικότερη προσομοίωση ρωσικών μαχητικών.



Βασική επιδίωξη για τους «Ερυθρούς» πιλότους είναι η αλλαγή νοοτροπίας από το κλασικό δόγμα εκπαίδευσης και επιχειρήσεων της USAF.

του. Η προετοιμασία εστιάζεται κυρίως στην ικανότητα ανάληψης καθηκόντων αρχηγού σχηματισμού, ώστε ο νέος χειριστής να μπορεί να ηγηθεί σχηματισμού αεροσκαφών σε μια Red Flag, με εξοικείωση στις τακτικές των Aggressors. Για να ολοκληρωθεί η εκπαίδευση, απαιτούνται περίπου 10-12 έξοδοι, ενώ οι χειριστές συμμετέχουν στο μεταξύ και σε κανονικές αποστολές ως μέλη σχηματισμού. Βασική επιδίωξη είναι η αφομοίωση της νοοτροπίας των Aggressors, η οποία όμως διαφέρει από το κλασικό δόγμα εκπαίδευσης και επιχειρήσεων της USAF. Απαιτείται δηλαδή αλλαγή νοοτροπίας των χειριστών, ώστε να πετάνε με τον τρόπο που υπαγορεύει η προσομοίωση εκθρικών απειλών. Παρά το γεγονός ότι οι συγκεκριμένες τακτικές και το δόγμα εκπαίδευσης των Aggressors παραμένει απόρρητο, είναι γνωστό ότι τουλάχιστον στα αρχικά στάδια συγκρότησης των Μοιρών αυτού του είδους ήταν η ενδελεχής μελέτη των ικανοτήτων που διέθεταν τα σοβιετικά μαχητικά την περίοδο 1960 – 1970. Στο πλαίσιο των προγραμμάτων με την κωδική ονομασία Have Doughnut, Have Drill και Have Ferry, η USAF παρέλαβε MiG-21 και MiG-17 από το Ισραήλ το 1967 και το 1969 αντίστοιχα και εν συνεχεία προέβη σε εκτεταμένη αξιολόγησή τους στη βάση δοκιμών Groom Lake στη Νεβάδα (ευρύτερα γνωστή ως Area 51). Τεχνικά στοιχεία και πληροφορίες για τις επιδόσεις τους τροφοδότησαν απευθείας το Σχολείο Όπλων Τακτικής του Ναυτικού (Top Gun), ώστε να τροποποιήσει την εκπαίδευση σε αερομαχίες DACT, αποτελέσματα που φάνηκαν άμεσα στους ουρανούς του Βόρειου Βιετνάμ.

Ο αποκαταρισμός από το καθεστώς απόρρητου του προγράμματος Project Constant Peg στις 13 Νοεμβρίου 2006 αποκάλυψε την ύπαρξη του 4477 TES (Test and Evaluation Squadron). Η άκρως απόρρητη αυτή μονάδα ήταν υπεύθυνη για την πιπτική εκμετάλλευση των μαχητικών MiG-17, MiG-21 και MiG-23 σε αμερικανικά χέρια που εξορμούσαν από το πεδίο δοκιμών Τοποραχ (βλέπε εκτεταμένη αναφορά μας Π&Δ No 321, «4477 TES Red Eagles, Το μυστικό σμήνος MiG της USAF»). Αποστολή τους ήταν η διεξαγωγή εμπλοκών DACT με μαχητικά της USAF, του USN και των Πεζοναυτών προκειμένου να εκπαιδεύσουν αμερικανούς πιλότους και χειριστές οπλικών συστημάτων WSO F-4N/J/E Phantom και στη συνέχεια F-14A και F-15A σε αποτελεσματικές τακτικές. Με την έλευση του τέλους του Ψυχρού Πολέμου οι περικοπές στον προϋπολογισμό της USAF ανάγκασαν την ηγεσία της να αναστείλει τη λειτουργία της μοναδικής αυτής Μοίρας το Μάρτιο του 1988, με κάποιες επιμέρους δραστηριότητες να συνεχίζονται παρασκηνακικά μέχρι τις 15 Ιουλίου 1990.

Παρέχοντας ρεαλιστική απειλή

Μέχρι σήμερα οι 64 και 65 AGRS παρέχουν ευρύ φάσμα υποστήριξης σε εκπαίδευση χειριστών στο πλαίσιο των ασκήσεων Red Flag, Red Flag Alaska, στην ετήσια καναδική άσκηση Maple Flag και στο Σχολείο Όπλων Τακτικής της USAF. Η προσπάθεια αυτή γινόταν με τη συνεργασία του 547 IS (Intelligence Squadron), του 57 ATG και του Κέντρου Ανάλυσης Εκθρικών Τακτικών της USAF.

Το 547 IS είναι υπεύθυνο για τις τακτικές, τεχνικές και διαδικασίες (Air Force Tactics, Techniques, and Procedures, AFTTP), την έκδοση εγχειριδίων, οδηγών απειλών και πληροφοριών σχετικά με συστήματα αεράμυνας, τις εκθρικές τακτικές, τις χρήσεις οπλικών συστημάτων και ηλεκτρονικών αντιμέτρων. Χάρη στις πληροφορίες αυτές είναι εφικτό να «στηθούν» ρεαλιστικά σεναρία, ειδικά για την άσκηση Red Flag. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη διάρκειά της οι Μοίρες Aggressors επικοινωνούν συνεχώς με το 547 IS και την ηγεσία των «Κυανών» δυνάμεων, πριν από κάθε αποστολή, ενώ όλοι οι χειριστές συμμετέχουν αρχικά σε κοινό, μαζικό briefing, για την ανάλυση της «Μεγάλης Εικόνας». Από εκεί και πέρα στην εξέλιξη της άσκησης ο επικεφαλής των Aggressors μεταφέρει καθημερινά τα δεδομένα και τις

Φόρτωση όπλων σε Eagle στη Nellis AFB που για πολλά χρόνια είναι η έδρα των Μοιρών εκθρικής απεικόνισης της USAF.



Χαρακτηριστικό των Eagle, όπως και όλων των Aggressors για πρώτη φορά στην καριέρα του τύπου, ήταν οι εντυπωσιακές νέες παραλλαγές σε μπλε (Flanker Pattern) και καφέ ερήμου (Desert Scheme).

ενημερώσεις για τον σχεδιασμό και την τακτική εκτέλεση κάθε επιμέρους αποστολής με βάση τις προγραμματισμένες εξόδους.

Ακόμη και πριν τη διάλυση του 65 AGRS, μαχητικά F-16 πετούσαν πολλές φορές από κοινού με F-15C εναντίων των «Κυανών» δυνάμεων παρέχοντας ρεαλιστικό επίπεδο απειλών, προσαρμοσμένο στη σημερινή πραγματικότητα αεροπορικού αγώνα. Τα F-15C μπορούν, συγκριτικά με τα Fighting Falcon, να πετάξουν σε ελαφρώς μεγαλύτερο ύψος και να διατηρήσουν την ταχύτητα και την ευελιξία τους εξαιτίας του μεγαλύτερου εκπετάσματος πτέρυγας που διαθέτουν αλλά και της

αυξημένης εγκατεστημένης ισχύος. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι χειριστές των F-16 πετούσαν στην πίσω θέση με F-15 και αντίστροφα, για να διαπιστώσουν τις διαφορές που υπάρχουν στους δύο τύπους και να συνδυάσουν καλύτερα την - από κοινού - δράση τους σε ρόλο Aggressors. Η συνύπαρξη μάλιστα των δύο Μοιρών στις ίδιες εγκαταστάσεις συνέβαλε στη στενή συνεργασία με κοινές ενημερώσεις και απενημερώσεις, ενώ στους επόμενους μήνες η δραστηριότητα θα συνεχιστεί με την 64AGRS να επιχειρεί ως η μόνη Μοίρα Aggressors στη Nellis, πετώντας μαζί με Fighting Falcon και Eagle.

Μέχρι και τα τέλη του 2014 το 64 AGRS πετούσε με 20 F-16C/D Block 25/32 και το 65 AGRS με 19 F-15C/D σε τυπική διαμόρφωση χωρίς ειδικές μετατροπές. Στον εξοπλισμό αποστολής περιλαμβάνεται εκπαιδευτικό ατρακτίδιο ηλεκτρονικού πολέμου AN/ALQ-188, ατρακτίδιο AIS (Airborne Instrumentation System) που μεταδίδει δεδομένα θέσης και πτήσης σε πραγματικό χρόνο σε επίγειο σταθμό ελέγχου, παρέ-

Τα Raptor πετάνε στη Red Flag από το 2007 και αμέσως έδειξαν τις ικανότητές τους αποτελώντας μια τεράστια πρόκληση για τους Aggressors.

χοντας παράλληλα τρισδιάστατη εικόνα ελιγμών όλων των εμπλεκόμενων αεροσκαφών στο πεδίο ασκήσεων της Nellis. Επιπλέον, οι Aggressors πετάνε τα μαχητικά τους σε «καθαρές» διαμορφώσεις χωρίς εξωτερικές πτερυγικές δεξαμενές και φορτία, προκειμένου να έχουν ένα μικρό πλεονέκτημα σε πτητικές επιδόσεις. Αρκετές φορές επιλέγεται η χρήση μίας μόνο κοιλιϊακής δεξαμενής που προσφέρει λίγο περισσότερο χρόνο παραμονής στον αέρα, αλλά όλα εξαρτώνται πάντα από τις απαιτήσεις διάρκειας της εκάστοτε αποστολής. Εξακολουθεί να παραμένει πιθανό το ενδεχόμενο αναβάθμισης λογισμικού των F-16 των Aggressors στο πρότυπο SCU-8 (System Capabilities Upgrade 8), ώστε αυτά να φέρουν σκοπευτικό σύστημα επί κάσκας Scorpion HMIT (Helmet-Mounted Integrated Targeting) της Thales και κεντρική οθόνη CDU (Center Display Unit), αν και ακόμη δεν υπάρχει κάποια οριστική απόφαση προς αυτήν την κατεύθυνση.

Επίσης δοκιμάστηκε και ένα σύστημα υπέρυθρου εντοπισμού εναερίων στόχων τύπου AN/AAS-42 IRST αναρτημένο στον δεξιό σταθμό ανάρτησης στην αεροισσαγωγή (pylon 5R), για να διαπιστωθεί κατά πόσο συμβάλλει στην αντιμετώπιση μαχητικών σελθ όπως τα F-22A. Τα Raptor πετάνε στη Red Flag από το 2007 και αμέσως έδειξαν τις ικανότητές τους αποτελώντας μια τεράστια πρόκληση για τους Aggressors που όμως, όπως αναφέρεται, προσπαθούν να κάνουν κάθε φορά «δύσκολη» τη ζωή των πιλότων των F-22. Αν και δεν είναι γνωστά τα αποτελέσματα του IRST, που χρησιμοποιεί ουσιαστικά τον αισθητήρα του AN/AAQ-33 Sniper Advanced Targeting Pod, η αξιολόγησή του διήρκεσε για συγκεκριμένο διάστημα και το σύστημα δεν χρησιμοποιείται πλέον από τους Aggressors. Στη Nellis όμως έχει φτάσει εδώ και καιρό και ο δεύτερος τύπος μαχητικού 5^{ης} γενιάς, το F-35A, το οποίο πετάει με το 422 TES (Test and Evaluation Squadron) για τη διεξαγωγή επιχειρησιακών δοκιμών και αξιολόγησης. Έτσι οι Aggressors του 57 ATG πετάνε πλέον εναντίον τόσο του F-22 όσο και του F-35 αντιμετωπίζοντας όπως είναι αναμενόμενο μεγάλες προκλήσεις, ώστε να ανταπεριέλθουν όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικά με μαχητικά μεγαλύτερων ικανοτήτων.

Οι μελλοντικές προκλήσεις

Με δεδομένες τις οδυνηρές περικοπές στον προϋπολογισμό του Πενταγώνου, οι Aggressors αποτελούν έναν από τους σχηματισμούς της USAF που επηρεάστηκε άμεσα, με συνέπεια την αναστολή λειτουργίας του 65 AGRS. Τα 7 μαχητικά F-15C και οι 9 πιλότοι που απέμειναν στη Μοίρα ενσωματώθηκαν

στην «αδελφή» 64 AGRS, αλλά η αλληγή αυτή έχει ημερομηνία λήξης μέσα στους επόμενους 6-7 μήνες. Άλλωστε το Eagle δεν είναι ένα καινούργιο αεροπλάνο, καθώς πετάει ανελλιπώς από το 1978, και όσα δεν εκσυγχρονιστούν, τελικά θα αποσυρθούν. Αυτό θα συμβεί και με τα 7 F-15C των Aggressors, τα οποία, μόλις έρθει το πλήρωμα του χρόνου, θα αποσυρθούν αθόρυβα στον χώρο εναπόθεσης αεροσκαφών στην Davis-Monthan AFB στην Αριζόνα, όπου θα τεθούν σε καθεστώς αποθήκευσης μακράς διάρκειας τερματίζοντας τη λαμπρή και γεμάτη δράση καριέρα τους με τα χρώματα των Aggressors.

Με τη διαρκή απειλή των περικοπών και την προτεραιότητα στη χρηματοδότηση του F-35, οι Aggressors ελπίζουν πλέον, για να παραμείνουν αξιόμαχη δύναμη απέναντι σε μαχητικά 5^{ης} γενιάς, να αναβαθμίσουν τα F-16C/D στο πρότυπο SCU-8, που θα τους προσδώσει κυρίως δυνατότητα σκοπευτικού επί κάσκας. Η απαίτηση για παροχή ρεαλιστικής εχθρικής απεικόνισης θα παραμείνει και στο μέλλον, αλλά όπως εκτιμάται μεγάλο μέρος αυτής της εκπαίδευσης θα μεταφερθεί στη χρήση εξομοιωτών πτήσης. Από την άλλη, με το F-16 να είναι αδύνατον φυσικά να εξομοιώσει εχθρικά μαχητικά σελθ, υπάρχει ένα μεγάλο ερωτηματικό για τη μελλοντική μορφή των Aggressors. Βεβαίως, οποιοδήποτε σελθ μαχητικό σ' αυτόν τον ρόλο δεν θα μπορεί ομοίως να εξομοιώσει συμβατικά μαχητικά της κατηγορίας του F-16. Τα διλήμματα λοιπόν για το ποια μορφή θα έχουν μελλοντικά οι Μοίρες Aggressors δεν έχουν ακόμα βρει απαντήσεις, αλλά η ανάγκη για την εκπαίδευση των πιλότων θα παραμείνει σίγουρα η μοναδική διαχρονική σταθερή απαίτηση. **ΠΘ**

Τα αεροσκάφη των Μοιρών Aggressors πετάνε με «καθαρή» διαμόρφωση, εκτός των ατρακτιδίων AN/ALQ-188.

Thanks to all at the 57th ATG, in particular Lt Col Gregory Wintill, 65th AGRS commander, and Capt Gentry Kramer, 64th AGRS, as well as 1st Lt Sarah Ruckriegle, A1C Joshua Kleinholz, MSgt David Miller and everyone else at the 99th Air Base Wing Public Affairs office at Nellis AFB.